Scrimerii noștri au încheiat cu succes Universiada

ECHIPA DE SPADĂ A ROMÂNIEI – MEDALIILE DE AUR !

Final apoteotic în competiția de scrimă din cadrul Universiadei 1981, al acestei întreceri-maraton, care a durat 10 zile, cu 12 ore zilnic de concurs. **Și cînd spunem final apoteotic nu ne gîndim doar pe plan subiectiv, la satisfacția deosebită pe care ne-au produs-o spadasinii din echipa României care și-au încununat acest sezon internațional de mari responsabilități cu binemeritate medalii de aur, ci și la faptul că ultima probă din programul de scrimă, cea dedicată echipelor de spadă, a reunit pe planșe mari performeri, cum ar fi, de pildă, echipa U.R.S.S., recent laureată cu titlul de campioană la „mondialele" de la Clermont-Ferrand, echipa Elveției în frunte cu Nigon, pe locul 2 la aceeași competiție, reprezentativa Suediei avînd pe primele locuri pe campionul olimpic en titre Harmenberg, și pe cîștigătorul probei individuale la actuala Universiadă, Vaeggoe, cvartetul Ungariei condus de vicecampionul olimpic Kolczonay, reprezentativa Franței, cu Salesse și Lenglet din echipa care a dobîndit la Moscova medalia de aur.**

Într-un asemenea context, performanța echipei de spadă a României **(Ion Popa, Mihai Popa, Rudolf Szabo, Liviu Angelescu, Octavian Zidaru)** capătă un contur deosebit, cu atît mai mult cu cît ea a întrecut fără echivoc și într-o manieră entuziasmantă candidate autorizate la un loc pe podium.

Întrecerile ultimei zile au debutat cu partidele din cadrul eliminărilor directe, unde s-au înregistrat următoarele rezultate : **Elveția — Bulgaria** 9—4, **Italia — Ungaria** 8—7, **Franța — U.R.S.S.** 8—7 și **România — Suedia** 9—3. Pe planșe alăturate s-au desfășurat întîlnirile România — Suedia și Franța — U.R.S.S. care au polarizat atenția întregii săli, întrucît învingătoarele urmau să se întîlnească apoi între ele pentru a desemna una dintre finaliste. Și în timp ce spadasinii români au pornit furtunos, încheind primele două manșe ale confruntării lor cu echipa Suediei cu un scor nescontat : 8—0 **(Rudolf Szabo și Mihai Popa** l-au învins pe **Björn Vaeggoe,** iar **Ion Popa** și **Rudolf Szabo** pe **Johann Harmenberg),** pe planșa alăturată, echipa Franței, mizînd practic doar pe aportul consistent a doi trăgători, **Salesse** și **Lenglet,** conducea în permanență (ce-i drept, la scoruri minime) redutabila formație sovietică, campioană mondială, în componența căreia se și aflau medaliații probei individuale de la Clermont-Ferrand, **Mojaev** (argint) și **Dunaev** (bronz). Și atunci cînd credeam că victoria lui **Vaeggoe** în fața lui **Octavian Zidaru** însemna doar „punctul de onoare" al suedezilor, aceștia și-au mai revenit, punctînd prin **Peter Barvestad** (în fața lui **I. Popa**) și **Harmenberg** (în fața lui **M. Popa**). Dar **Szabo** — care a tras excelent în toate întîlnirile din această fază finală — trece clar de **Barvestad** (5—3) stabilind scorul final la 9—3, și calificînd echipa României în semifinală. Au punctat : **Szabo** 3, **M. Popa, I. Popa** și **Zidaru** cîte 2, respectiv **Vaeggoe, Harmenberg** și **Barvestad.**

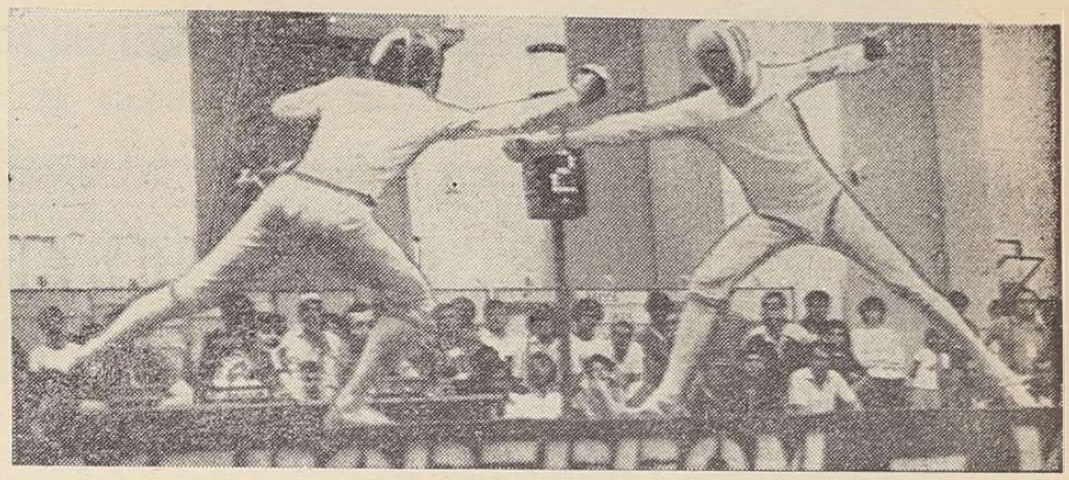

Asaltul dintre Ion Popa *(dreapta) și elvețianul* Olivier Carrard

Pe planșa alăturată s-a consumat în acest timp cea mai mare surpriză a probei, echipa Franței (**Salesse** 4 v, **Lenglet** 3, **Meyer** 1) întrecînd pe cea a U.R.S.S. (**Hondogo** 3, **Mojaev** și **Dunaev** cîte 2), cu scorul de 8—7. Așadar, în prima semifinală **România — Franța,** în cealaltă **Elveția — Italia.** Elveții au cîștigat lejer (9—5), spadasinii noștri avînd, însă, de întîmpinat o foarte puternică rezistență din partea echipei „cocoșului galic", care a condus în prima parte a întîlnirii (4—1), egalitatea a fost restabilită la 6, formația noastră a luat conducerea cu 8—7, și în ultimul asalt. **Szabo — Verbrakel,** era necesară o victorie, întrucît la scorul de 8—8 se califica adversara noastră, pe baza tușaverajului superior. Francezul a condus cu 3—2, apoi Szabo cu 4—3, egalitate la 4, și sala a răsuflat în sfîrșit ușurată cînd Szabo a punctat victorios, echipa României învingînd Franța cu 9—7, prin punctele înscrise de **Szabo** și **I. Popa** cîte 3, **M. Popa** 2, **Angelescu** (care l-a înlocuit pe **Zidaru)** 1, pentru Franța punctînd **Salesse** 3, **Lenglet** și **Meyer** cîte 2.

Pentru locurile 3—4 : **Franța — Italia** 9—6.

Așadar, în finală, reprezentativele României și Elveției.

Iată cum a evoluat scorul : după prima manșă 3—1 **(Mihai Popa — Gabriel Nigon** 5—1, **Rudolf Szabo — Andrei Kuhn** 5—2, **Ion Popa — Olivier Carrard** 5—1 și **Octavian Zidaru — Alex Bezinger** 4—5), după manșa a doua 5—3 **(M. Popa — Kuhn** 5—3, **I. Popa — Nigon** 4—5, **Szabo — Bezinger** 5—1, **Zidaru — Carrard** 4—5), după manșa a treia 7—5 **(I. Popa — Kuhn** 1—5, **M. Popa — Bezinger** 5—4, **Zidaru — Nigon** 0—5, **Szabo — Carrard** 5—1), iar victoriile noastre din ultimele două asalturi **(I. Popa — Bezinger** 5—3 și **Angelescu,** care l-a înlocuit pe **Zidaru,** învingător cu 5—3 în fața lui **Kuhn) au stabilit scorul de 9—5 în favoarea echipei României care obține, astfel, titlul de campioană mondială universitară. M. Popa** și **Szabo** au fost cei mai eficace (3 v), talonați de **I. Popa** (2 v), **Liviu Angelescu făcîndu-și și el datoria (1 v) cînd l-a înlocuit pe Zidaru.** Pentru elvețieni au cîștigat **Nigon** 2 și **Carrard, Bezinger** și **Kuhn** cîte 1.

Paul SLĂVESCU

Galina Gorohova, multiplă campioană olimpică:

ÎNTRE „MAREA" ȘI „MICA OLIMPIADĂ" VALORILE TIND SĂ SE CONFUNDE...

De mai bine de două decenii **Galina Gorohova** a fost (și a rămas) un nume în scrimă, una din marile personalități ale lumii „mușchetarilor". Multiplă campioană mondială în proba individuală de floretă (Paris 1965, Ankara 1970) sau cu echipa Uniunii Sovietice și, de asemenea, laureată olimpică, Galina Gorohova — credincioasă idealului ei de a servi sportul care a consacrat-o și care i-a rămas drag peste ani — se află și acum în preajma planșelor de scrimă, nelipsită de la marile întreceri internaționale. Este motivul pentru care este prezentă și la Universiada 1981, găzduită de capitala țării noastre. O revedem așa cum am cunoscut-o, la fel de energică, gata să dea un sfat elevelor sale mai tinere, floretistele sovietice, să poarte o discuție cu fostele ei adversare, acum antrenoare, în multe cazuri, să-și exprime opinia asupra viitorului sportului scrimei.

— Cu ce impresii părăsiți „Mica Olimpiadă" ?

— Adevărul este că între „Marea" și „Mica Olimpiadă" valorile, iată, se apropie tot mai mult. Universiada de la București ne-a demonstrat cu prisosință acest lucru. Actuala ediție a constituit o reușită nu numai pe planul organizării, care a fost ireproșabilă, ci și al calității întrecerilor. Prietenii mei români se pot bucura de acest adevăr.

— Care probă a fost mai aproape de... inima Galinei Gorohova ?

— Toate ! Firește, am o slăbiciune netă pentru floretă, care rămîne proba cea mai frumoasă. Ea atestă, în primul rînd, calitățile psihice ale sportivului, inteligența sa, fantezia. Evident, m-am bucurat că Smirnov și Ana Dimitrenko s-au situat pe primul loc, dar, iată, floreta aduce în față multe alte valori, printre ele și mulți reprezentanți ai țării-gazdă.

— Concret...

— Îl cunoșteam pe Kuki, care și-a confirmat valoarea internațională: în decurs de două săptămîni ocupă poziția a doua în cele mai importante competiții ale anului. Universiada mi-a relevat, însă, și în floreta feminină românească multe surprize frumoase. Aurora Dan ar fi prima, tenace și plină de inventivitate, apoi Csila Ruparcsics, a cărei alonjă poate însemna mult pentru o tînără în plină maturizare, Marcela Moldovan, calmă, echilibrată.

— Ce credeți despre viitorul scrimei în cadrul familiei sporturilor cu priză mondială ?

— Scrima are un viitor asigurat ; în primul rînd prin faptul că această disciplină olimpică este tot mai îndrăgită de tineret, cum am constatat pretutindeni pe glob. Un atu de care cei ce slujesc scrima au obligația să țină seama...

Tiberiu STAMA

„MUȘCHETARII" – FRAȚI...

Lumea scrimei, grupată de mai bine de 10 zile la „23 August", comentează prezența între cei peste 400 de concurenți de pe planșele Universiadei a nu mai puțin de 5 perechi de „mușchetari"-frați, angajate în disputa pentru titlurile de campioni.

Cel mai aproape de acest țel a fost unul din frații **Etropolski** (Bulgaria) și anume **Vasil,** care a ajuns pe locul 3 în finala individuală de sabie, în timp ce **Hristo** a încheiat plutonul fruntaș (8) la aceeași probă. Cei doi Etropolski confirmă, prin urmare, la București, reușita lor de anul trecut, de la Olimpiadă, cînd s-au aflat printre finaliști...

Surorile **Pascale** și **Veronique Trinquet** au încheiat turneul individual de floretă pe locurile 8 și, respectiv, 13, rezultat care, firește, nu o satisface mai ales pe **Pascale,** campioana olimpică a probei.

S-au adeverit astfel anticipările sale rostite în etapa pregătirilor pentru Universiadă: **„La București va fi mult mai dificil decît la Moscova..".**

Tot pe locul 8 s-a situat și unul din frații **Popa—Ion,** în proba de spadă. Fratele său, **Mihai,** l-a secondat cu brio în întrecerea pe echipe, avînd o contribuție substanțială la calificarea 4-ului țării noastre direct în sferturile de finală și la obținerea titlului.

Dintre cei doi frați **Bandach** (Polonia), **Leszek** a trăit satisfacția de a ajunge în eliminările directe (12) a **„celei mai disputate și mai valoroase participări, care a fost floreta !",** cum remarca apreciatul arbitru internațional **Patrick Rousselet.** Fratele lui Leszek, **Adam** este bucuros de faptul că un Bandach s-a aflat **„foarte aproape de campionul olimpic și mondial al probei, Smirnov, de floretistul acțiunilor-surpriză, care este Petru Kuki sau de scrimerul derutant, care rămîne Frederico Cervi..."**

Mai modești (dar nu mai puțin ambițioși) frații **Jean Paul** și **Jean Marie Banos** (Canada) au tatonat doar calea spre... înalta societate a scrimei, a probei de sabie în care sînt specializați. Am menționat ambițioși, pentru că ceea ce n-au reușit la București (doar locul 14), intenționează să realizeze, peste doi ani, la Edmonton în țara lor, locul viitoarei ediții a Universiadei...

T. ST.

Frații (medaliați) Ion *și* Mihai Popa

ACEL FIR ENIGMATIC, ESENȚIAL, DE PE PLANȘĂ...

„În viață — *afirmă* G. Călinescu — gravitatea hilariantă și gravitatea sumbră stau laolaltă". *Cu alte cuvinte, comedia din viață trece ca fenomen artistic nu numai în comedie, atingînd și domeniul tragicului. Și pe această mare scenă a vieții și artei mișcării, care este sportul, în care tablourile se mișcă după o dinamică total imprevizibilă, competitorii purtînd cînd masca bucuriei (învingătorului), cînd masca tristeții (învinsului), alternanța dramă-comedie îmbracă forme specifice, care scapă oricărui regizor oricît de versat ar fi, nu însă și spectatorului avizat, atras mereu tocmai de imprevizibilul întrecerii sportive, de suspansul unui moment neașteptat, de reacția — atît de omenească! — a celor din arenă, aflați adeseori față în față nu numai cu adversarul, ci și cu ei înșiși.*

Conflictul — se spune în orice manual de estetică — manifestă o predilecție deosebită pentru genul dramatic, fiind caracteristic artei spectacolului, el sugerînd o acțiune și reacțiune, și poate fi psihologic, ideatic, simbolic, metaforic etc. Atunci, ce scenarist și regizor nevăzuți au imaginat și pus în scenă acel spectacol de neuitat al finalei echipelor de sabie care, prin dramatismul confruntării, prin momentele sale imprevizibile, prin reacțiile croilor, manifestate într-o gamă întinsă, între calmul imperturbabil al înțeleptului care privește în față, bărbătește, „destinul" nefast (o tușă discutabilă!) și exuberanța copilărească a bucuriei (în fața reușitei), cu mimica nefericirii, invocînd drama, sau cea grotescă, demnă de comedia dell'arte ? Pentru că acest spectacol, al unei confruntări sportive între cvartetele italian și sovietic, alcătuite din sportivi de înaltă clasă, excelent pregătiți, purtată cu mijloacele sale specifice (și în scrimă, această „sală a nervilor", specificul nu e o vorbă goală), s-a născut spontan în fața publicului, prinzîndu-l în mrejele sale tocmai prin caracterul său frust, ca într-un film neorealist în care consumul nervos ajunge la formele sale paroxistice.

Sabia este singura armă din scrima modernă rămasă în afara conexiunii electricității. Pe planșă nu există firul electric, dar în schimb — se pare — mai mult ca la celelalte arme se află, nevăzut, cum frumos spune un scriitor îndrăgostit de sport, Radu Cosașu, „acel fir vrăjit, gingaș, enigmatic, vital, esențial, invenție supremă a vieții pe pămînt, numit nervul, nervul sistemului nostru nervos de la care pornesc toate, de la mersul pe Lună la dansul prin ploaie... Fără forța acestui sistem nervos nu se poate face nici scrimă, nici rimă, nici, deci, poezie, nici o minunație".

Or, în derularea finalei de sabie, în tensionarea unui scor ajuns de la 8—5 (victorie iminentă pentru echipa sovietică) la 8—7 (umbra înfrîngerii peste întreaga planșă, adică peste ambele echipe...) și apoi în ultimul asalt dintre Meglio *și* Kazkin *(dans pe sîrmă, la înălțime, fără plasă dedesubt !), parafînd o victorie obținută la tușaveraj (putea fi un altfel de deznodămînt ?) a fost cîte ceva din toate acestea. Pentru că celula intimă care naște sportul este celula intimă a spectacolului lumii.*

– p. sl. –